

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קח

ליקוי ענפיה. שזה היה אותו יער עלמנו של פרוץ רופילא ולא היה ידו במעל כלל לכך קולל: **האי** מלן דלחזיק ברקחא דנהלא. קיבל בטסקא מן המלך כרפי' בקונטרס ולהכי קאמר דלחזיק ולא קאמר דזבין

ואם לאו לא מסתגי לפו. אין להם מהלך בעבר זה והולכין על כרחן דרך שפתו השנית שהרי על כרחן כשהולכין כנגד היער של עטיס ילכו בשפתו השנית ולכשיגיעו כנגד שלי למה יעריחו לעבור את רוחב המים והרי קן לריכין לחזור ולעבור עד אחר כשכלתה האקלילה (ב):

**עין משפט
נר מצוה**
גב ו מיי פ"ו מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט
ס"י קסא ספי"ד :

גב ב מיי ס"ט ופ"ו
מהלכות ח"ט הלכה
סמנ ס"ט י"ב עושיע
י"ד ס"י רמנ ספי"ב
ועושיע ח"ט ס"ט :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

ואי לא לא מיסתגי להו רבה בר רב נחמן
היה קא אויל בארבא הוא הווא אבא דקאי
אנורא דנהרא אמר להו דמאן אמרו ליה
דרבה בר רב הונא אמר יוד השמים והסגנים
היתה במעל הוה ראשונה אמר להו קוצו
קוצו אתא רבה בר רב הונא אשכחיה דקייץ
אמר מאן קצייה תקיץ ענפיה אמרי כולחו
שני דרבה בר רב הונא לא אקיים ליה ורעא
לרבה בר רב נחמן אמר רב יהודה אבל
לאוירא גפא ואפילו מיתמי אבל רבנן לא
מ"ר רבנן לא צריכי נשירוחא בריא דמחא
ואפילו מרבנן ולא אמרן אלא דלא נפקא
באוכלווא אבל לא אוכלווא לא דרבנן לאו בני
מיפק באוכלווא ניהו/אמר רב יהודה לבריא
דנהרא חתאי מסייעי עילאי עילאי לא מסייעי
חתאי והירופא בריא דמ"ר חתאי נמי הכי

ואי לא לא מיסתגי להו רבה בר רב נחמן
היה קא אויל בארבא הוא הווא אבא דקאי
אנורא דנהרא אמר להו דמאן אמרו ליה
דרבה בר רב הונא אמר יוד השמים והסגנים
היתה במעל הוה ראשונה אמר להו קוצו
קוצו אתא רבה בר רב הונא אשכחיה דקייץ
אמר מאן קצייה תקיץ ענפיה אמרי כולחו
שני דרבה בר רב הונא לא אקיים ליה ורעא
לרבה בר רב נחמן אמר רב יהודה אבל
לאוירא גפא ואפילו מיתמי אבל רבנן לא
מ"ר רבנן לא צריכי נשירוחא בריא דמחא
ואפילו מרבנן ולא אמרן אלא דלא נפקא
באוכלווא אבל לא אוכלווא לא דרבנן לאו בני
מיפק באוכלווא ניהו/אמר רב יהודה לבריא
דנהרא חתאי מסייעי עילאי עילאי לא מסייעי
חתאי והירופא בריא דמ"ר חתאי נמי הכי

דבש גנות המסתפקות מים ממעין אחד
ונתקלקל המעין כולם מתקנות עם העליונה
נמצאת התחתונה מתקנת עם כולן ומתקנת
לעצמה וכן חמש חצרות שהיו מקלחות
מים לביב אחד ונתקלקל הביב כולן מתקנות
עם התחתונה נמצאת העליונה מתקנת עם
כולן ומתקנת לעצמה אמר שמואל האי מאן
דאחזיק ברקחא דנהרא חציפא הוה סלוקי לא
מסלקינן ליה והאידינא דקא כתבי פרסאי קני
לך עד מלי צוארי סוסיא מ"א סלוקי נמי
מסלקינן ליה אמר רב יהודה אמר רב האי
מאן **אחזיק** ביני אחי וביני שותפי חציפא
הוה סלוקי לא מסלקינן ליה ורב נחמן אמר
נמי מסלקינן ואי משום דינא דבר מצרא לא

דבש גנות המסתפקות מים ממעין אחד
ונתקלקל המעין כולם מתקנות עם העליונה
נמצאת התחתונה מתקנת עם כולן ומתקנת
לעצמה וכן חמש חצרות שהיו מקלחות
מים לביב אחד ונתקלקל הביב כולן מתקנות
עם התחתונה נמצאת העליונה מתקנת עם
כולן ומתקנת לעצמה אמר שמואל האי מאן
דאחזיק ברקחא דנהרא חציפא הוה סלוקי לא
מסלקינן ליה והאידינא דקא כתבי פרסאי קני
לך עד מלי צוארי סוסיא מ"א סלוקי נמי
מסלקינן ליה אמר רב יהודה אמר רב האי
מאן **אחזיק** ביני אחי וביני שותפי חציפא
הוה סלוקי לא מסלקינן ליה ורב נחמן אמר
נמי מסלקינן ואי משום דינא דבר מצרא לא

מסלקינן ליה נהרדעי אמרי האפילו משום דינא דבר מצרא מסלקינן ליה
משום שנאמר ועשית הישר והטוב בעיני ה' אהא אימליך ביה אמר ריה
איזיל איזבון ואמר ליה זיל זבון צריך למיקנא מיניה או לא דרבינא אמר לא
צריך למיקנא מיניה נהרדעי אמרי צריך למיקנא מיניה והלכתא צריך
למיקנא מיניה השחא דאמרת צריך למיקנא מיניה אי לא קנו מיניה אייקור
ויוול ברשותיה וכן במאתו ושני מאתו חוינא: אי לכולי עלמא קא מויליא
ומובין יהיב ליה מאה ושקיל ליה ואי לא יהיב ליה מאתו ושקיל ליה
וכן במאתו ושני מאה סבור מינה מצי אמר ליה לחקוני שדרתך
ולא לעוונתי אמר ליה מר קשישא בריה דרב הסדא לרב אשי יהבי
אמרי נהרדעי משום דרב נחמן אינן אונאה לקרקעות וזבין ליה גרויא
דארעא במיצעא נכסה חוינאי עידיה היא אי יבורית היא זבניה זבניה
ואי

מסלקינן ליה נהרדעי אמרי האפילו משום דינא דבר מצרא מסלקינן ליה
משום שנאמר ועשית הישר והטוב בעיני ה' אהא אימליך ביה אמר ריה
איזיל איזבון ואמר ליה זיל זבון צריך למיקנא מיניה או לא דרבינא אמר לא
צריך למיקנא מיניה נהרדעי אמרי צריך למיקנא מיניה והלכתא צריך
למיקנא מיניה השחא דאמרת צריך למיקנא מיניה אי לא קנו מיניה אייקור
ויוול ברשותיה וכן במאתו ושני מאתו חוינא: אי לכולי עלמא קא מויליא
ומובין יהיב ליה מאה ושקיל ליה ואי לא יהיב ליה מאתו ושקיל ליה
וכן במאתו ושני מאה סבור מינה מצי אמר ליה לחקוני שדרתך
ולא לעוונתי אמר ליה מר קשישא בריה דרב הסדא לרב אשי יהבי
אמרי נהרדעי משום דרב נחמן אינן אונאה לקרקעות וזבין ליה גרויא
דארעא במיצעא נכסה חוינאי עידיה היא אי יבורית היא זבניה זבניה
ואי

עלמה כשמענת כנגדה אין אחר מסייעה: המתלמות מים. מים סרוחין מי מטר: **לביב אבד**.
חייץ מחוקן להרדיד מי גשמים זו: כוון מתקנות עם התהווה: וכסייעות אורה לתקן כנגדה כדפרישית לעיל: **האי מלן דלחזיק ברקחא**
דנפרא. בשלי הפרסיים היה הקודם ופסקר לכל הקודם להחזיק בו ולפרוע למלך בטקא דהוא מס על קרקע ואם בא אחד ומחזיק על שפת
הנהר מקום שהספייעות עולות לנגדו ולרד מקום פנוי הרבה לפורקי משלותו לנפשות ולטעונית מחוקן ומויליאין וזה החזיק לבנות עם בניו לא
לחרוץ ולרוע: חליפא הוי. מתקלקל מקום לרבים: **אבל סלוקי**. מריגה לא מסלקינן ליה: **והפא דנפרא פרסאי**. לאוהן הלוקחין שדות
שעל שפת הנהר קני לך השדה עד חוף הנהר מולא נואר הסוס ובלוקחין ערדיון ערדיון רחוק מן העבר שלא לקלקל חת מקום הרבים ואם בא
אחד והחזיק מן הגדר ולד הגהר מסלקינן ליה לפי שהיא קטנה לבעל הגדר עד חוף המים: בני אחי. שדה העומדת ליקח בטסקא
ושדות שני אחים סמוכין לה מכלן ומכלן: **ואי משום דינא דבר מצרא**. אם חזין לא אחים ולא שותפים ולא מכח מנרטה באין על המחזיק
ואומרים לנו היינו מנפים ליקחה שלנו לריכין לקרקע וטוב לכל אחד לקנות בסמךנו ולא ליקח במקום אחר: לא מסלקינן ליה. דלא
איכפת לן לריגא דבר מצרא כלל: **ועשיה פישר ופועז**. דבר שאי אהיה נאמר כ"כ, שהמלא קרקעות במקום אחר ולא חטריה על בן המלך
להיות נכסיו חלוקין: אהא לאוילוכי ביה. שדה היואלה לימכר ובא אחר ונטל רשות מבן המלך ואל זיל זבון: **גפרדעי אמרי לריד למקני**.
דאי לא קנה מיניה מלי אמר ליה מטעה הייתי כך כדי לקעמדיה על דמיס הראויין לה שחס בחסוי אני הלל הבעלים היה מעלה דבר בדמים
בשכיל שחביבה עלי: **הא דארמא לריד למיקנא מיניה**. וא"כ אין קניית של זה כלום, אם ליקח או זול ארעא, ארעא דבר מצרא
אייקר או זול ולא יסיק ולא גרע הלוקח מלקבל דמים שנתן בה כדי לייקר רוחא דבר מצרא הוא וכי זול פסידא דבר מצרא הוא: ואי לא
ישיב לך מאן. דגבי דהוי הוא דחוייל: כי מילעי דנכסי. של מוכר, שדות המוכר מוקיעות לה מכל לך: חוינאי אי עידיה היא. דבר
העשוי לימכר לעלמו שאינו דומה לשאר שדות הסמוכות לה: וזיניה זבני. ואין מלרני המוכר יכולים לסלקו שהרי יש זיניהן הפסק:

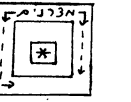
א גב ח מיי ס"ג מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

כמו איכפלא
פ"ו מהלכות
שנים הלכה ו סמנ
עשין סב עושיע ח"ט ס"י
קע ספי"ב :

זו היא גירסת
הראשון אבל
החיים לביב
אמר רב

ברב אלמס
אחא רב נחמן
ומכלן כהי
נפ"י ר"ח ועי'
בחוסיפות

ע"י חוספות
כחוספות את
ד"ס אלמנה
ובי

א ב מו"י פ"ג מהל'
שננים הלכה א סמג
שנין פ"ג פור וצ"ע מ"ג
ש"י קט"ה ספ"ג י"ה
וספ"ג ד':

מן המחלה
הטור. כ"ל
השל

מזבנין בלא אכרזתא. אין לפרש כל הגי מילי ללודך יתומים
דא"כ הוא משמע לשאר לודרי יתומים אין מוכרין
בלא אכרזתא כי הגהה דחשיב פ' הנזקין (גיטין דף נ"ג. ונ"ס) מוכרים
שדותיהן לקנות ליה מגלה וליית וסופר כו' ואל"כ בפרק שום
היתומים (ערכין דף כ"ב. ונ"ס) דפרוך
לרב דא"כ דאמר אין נזקקין כו'

מדתן שום היתומים שגשש יום
ומכרין צבוקר ובערב לוקמה במילי
דיתמי שרבי הכרזה אלף ודאי לכל
מילי דיתמי אין גריבין הכרזה
ובשמעתין מירי ככרזא ומזוני
וקברה דלשה וזנות ואם תאמר
לקברה פשיטא דמזבנין בלא
אכרזתא דלפני היה מת מוטל באשפה
כל ימי הכרזה וי"ל דאם לון לנורך
קברה קאמר דמזבנין בלא אכרזתא
כדי לפדות אי נמי דה"ל שממשכנין
מתחיל יתומים עד שמכרין קמ"ל:
משמתנין ליה עד המקבל כו'.
דוקא שישראל רולה

אקנה
מקריא
ג' א' אס'
ה' אס'
ז' אס'
ח' אס'
ט' אס'
י' אס'
יא' אס'
יב' אס'
יג' אס'
יד' אס'
טו' אס'
טז' אס'
יז' אס'
יח' אס'
יט' אס'
כ' אס'

לוקח דמים שנתן העכו"ם:
שביני העיר כו'. הא מילתא
ברון הקדמה קמירי
כשניהם מלרס ושק עיר מלרן
מלר העיר שיש לו שדה אחורי ביתו
הסמוכה לון ושקן שדה שיש לו שדה
רחוקה מן העיר הסמוכה לון:
ארעא דחד ובתי דחד. שהבית
בנו על גבי קרקע מרי
דארעא מעבד שלא ימכר הנה עליו
ואבניו כי אס לו אבל בבית אלל
בית או קרקע שאינו עומד לרשיעה
התם טעמא דקאמר בסמוך להכניס
תלם אחד ודוקא בשדה של זריעה
שיך הישר והטוב שיטל לחרשה
בבית אחת וכן פ"ה בחשובה אחת
המחלת חורבו על כל לודי לודים
ולא מלחא דין מלרעות בביתם:
אלא

ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י
ע"פ מ"י
שם ספ"ג מ"י

ואי לא, איערומי קא מערים. **מתנתא** לית בה
משום דינא דבר מצרא, אמר אמירא יא
כתב ליה אדירות אית בה **משום דינא דבר**
מצרא. וכל נכסין לחד, לית בה משום
דינא דבר מצרא ילבעלים הראשונים לית
בה משום דינא דבר מצרא, ***מכעב** מעכו"ם
זבין לעכו"ם לית בה משום דינא דבר מצרא:
זבין לעכו"ם דאמר ליה ארי אברחי לך ממצרא
וזבין לעכו"ם יעכו"ם דואי לאו בר ועשית דישיר
והטוב הוא יעכו"ם דואי משמתנין ליה עד
דמקבל עליה כל אונסי דאתי ליה מחמתיה.
משמתנין לית בה משום דינא דבר מצרא
* דאמר רב אשי אמרו לי כפי דמתא מחסאי
מאי משמתנין דשבונה גביה, מאן נפקא מינה
לדינא דבר מצרא. ***למכר** ברחוק ולגאול
בקרוב, ברע ולגאול ביפה לית בה משום
דינא דבר מצרא. ***למכר** ולמזוני ולקברה
לית בה משום דינא דבר מצרא ***דיאמרי**
נהרדעא לברגא למזוני ולקברה מזבנין
בלא אכרזתא. ***דאשד** ולייתמי ולשותפי
לית בה משום דינא דבר מצרא. ***ישבן**
ותלמיד חכם תלמיד חכם קודם, קרוב ותלמיד
חכם תלמיד חכם קודם, איבעיא להו שבן
וקרוב מאי תיש⁵⁰ ***שוב** שבן קרוב מאח רחוק
אלה זווי שבי והגי זווי תקילי לית ביה משום
דינא דבר מצרא ***הת** ציירי והגי שרי לית
ביה משום דינא דבר מצרא / **אמר איזיל**
ואמרת ואייתי זווי, לא נשריני ליה, אמר איזיל
אייתי זווי לחיזינין אי גברא דאמיד הוא דאזיל
ומייתי זווי נשריני ליה, ואי לא, לא נשריני ליה /
ארעא מעבד אמרי בת, מרי בתי לא מעבד
מרי דארעא, ***מרי דארעא** מצי מעבד אמרי
דיקלי, מרי דיקלי לא מצי מעבד אמרי
דיקלי, מרי דארעא / **ארעא דבת וארעא דורעא**
הישב עדיף ולית בה משום דינא דבר מצרא
דיקלא חיוניא ***אם יכול להכניס בה אפילו תלם אהך אית בה משום דינא**
דבר מצרא, ואי לא, לית בה משום דינא דבר מצרא
היני ד' בני מצרני דקדים
חד מינייהו וזבין, וזבניה וזבני, זאי כולוהו אתו בהדי הודי פלגו לה *בקרנול:
מתני

מחמתיה יתומים עד שמכרין קמ"ל:
דוקא שישראל רולה
לוקח דמים שנתן העכו"ם:
שביני העיר כו'. הא מילתא
ברון הקדמה קמירי
כשניהם מלרס ושק עיר מלרן
מלר העיר שיש לו שדה אחורי ביתו
הסמוכה לון ושקן שדה שיש לו שדה
רחוקה מן העיר הסמוכה לון:
ארעא דחד ובתי דחד. שהבית
בנו על גבי קרקע מרי
דארעא מעבד שלא ימכר הנה עליו
ואבניו כי אס לו אבל בבית אלל
בית או קרקע שאינו עומד לרשיעה
התם טעמא דקאמר בסמוך להכניס
תלם אחד ודוקא בשדה של זריעה
שיך הישר והטוב שיטל לחרשה
בבית אחת וכן פ"ה בחשובה אחת
המחלת חורבו על כל לודי לודים
ולא מלחא דין מלרעות בביתם:
אלא

כ"ד קיד.

ש"ס

ג"פ ג"ב
כחמות פ"ג ק:

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

* ספ"ג א"ל מקומס'
כ"ג זב"ז ו'
כ"ג זב"ז ו' ע' ע'

לו קרקעות למכור ומה שבאה לידה ראשון אין לו לומר ועשית הישר והטוב להחריק מעליו וכן יתמי, ושוקף שמכר לו לחבירו חלקו בשדה
שהן שותפין בה (ב) אין לו לסלקו משום דינא דבר מצרא ולומר אין אתה בא בחלק חבירך אלף כאלה המלרנין ויחנה עמך אלף כיון
דלא נחברך (ג) חלקו לערי הוא כשקן בטולה: **שביני פועל ושביני פועל קודמן**. נראה כענין דללו דדינא דבר מצרא איירי
אלף להשאיר ענה דרך ישר וטוב למכור שאם יש לו שדה למכור וזאו עליה (ד) ללוקח(ה) שכניס הדרים אללו בדירה ושקן שיש לו בשדה ששותפין
סמוכות ו לו, וזו שיש לו למכור אינה סמוכה למלרן, שכני העיר קודמין, ואי לא דקדמתי בה מפי רבינו כל לרבי/ ועד הגה פרשתי
דבמלרן דיליה קאמר והשתא לא נראה לי דאם כן הוה ליה למתניננהו כדדי הגך דלעיל ולמימר הכי ללשה וליתמי ולשותפי ולשכני העיר
ולת"ח לית בה משום דינא דבר מצרא מאי שנא דשני בלשנא דבולי שעתא למינקט שעתא דקודמין ותו דקאמר שקן ותלמיד חכם ת"ח
קודם אי התי שקן מלרן הוא אחאי ת"ח קודם ותלמיד חכם ללו בר עשית חכם הוה דהתי ועשית חכם מלרן ותו דהתי ועשית חכם דהתי ועשית חכם דהתי ועשית חכם דהתי ועשית חכם
גבי זבין לעכו"ם עכו"ם לאו בר ועשית כו' ותו קרוב ותלמיד חכם מאי דינא דבר מצרא איכא ואל"כ כששני מלרנין אטו משום דהתי הוא
משלח גלימא דאישי: זווי טבי זווי תקולי. מלרן שבא לעורר על המחק מביא מעוה שמסקלן טוב יותר על של לוקח אבל של לוקח
טבין ומרפין במטבע היואלה יותר משל מלרן ואי נמי איכא: לית בה משום דינא דבר מצרא. דאמר ליה המוכר בזה ניחא: שני ייירי
והני שרי. לוקח ומלרן ששלחו מעותיהן של מלרן לרורין ותמותן וזה ירא להתיך שלא יאמר יותר היו של לוקח מותרין: לית בה משום דינא
דבר מצרא. דפסידא דמוכר הוא דאמר לזוז לריכא: **אמר ליה איזיל וישער וכו'**. מילתא דבש"י נפשיה היא, מלרן שאמר איזיל ואיטרס וכו':
דאמיד הוא. שאטו חומרין אורו דלפטר לו לקיים דבריו וכו' דהר. בנין שטניה: **מרי ארעא מעבד אמרי בפי**. שלא למכור הבנין לאחר דהואיל
והוא בא למוכרם וזה לרין לה טוב שיהיה בנינו בקרקע שלו ואיכא הישר והטוב: **מרי בתי לא מעבד אמרי ארעא**. שהוא איני חבוב
שכן לכשיגיעו שגיו עומד להסתלק מיניה: ודיקלי דהר. שמכר לו דקלין בשדהו להתיך שם עד זמן פלוני או עד שיבשו: **ארעא נורעה**.
המלרן חפץ לו לרשיעה והלוקח לרין בה לבנין בית: **ישב דבתי עדיף**: (ה) לביית דין ולא תקנו כאן עשות ישר וטוב שזו טובה מוז: **אפסיק**
משותפה. כן סלע מפקיק בין שדה זו לשה של מלרן: או ריכבא דדיקלא. הדקלים הכפופין וסמוכין זו לזו ומסוגרין כאלוהן שקרין
פלשירי בלע"ז: אס יכול להכניס המלרן תלם אחד. משדה לתוך שדה זו אינה בה וכו'. תלם. שרות המענה: **אי אייתי כהדרי**. שמעברת כל
אחד על מלרעותו: **פלגי לם בקרעני**. בארבע אלכסוות שיהא כל אחד טוטל בה על פני כולה סמוך לו כזה* ולשון קרעיל זל בה לקרעות:

הנהרות הב"ח
(א) רש"י ד"ס ללשה
וכי לא מסלקין
לה לללו וכו' לרמיק:
(ב) בא"ד אין לנו
לסלקו נכ"ס"י בשביל
המלרן ש"י בשביל:
(ג) בא"ד חלקו הרי כנילו
והו"ו ומקן: (ד) ד"ה
שביני וכו' וזאו עליה
ללוקח שכניס: (ה) ד"ה
יטוב וכו' כ"ד לא כנילו
ואות לי ואות ו' נמתק:

א"ל
למחן א'
ג' א' אס'
ז' אס'
ח' אס'
ט' אס'
י' אס'
יא' אס'
יב' אס'
יג' אס'
יד' אס'
טו' אס'
טז' אס'
יז' אס'
יח' אס'
יט' אס'
כ' אס'

